

DOOR ROEIEN EN RUITEN

Thriller in twee bedrijven

door

GERBEN COLSTER

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DOOR ROEIEN EN RUITEN** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **GERBEN COLSTER** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2018 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **4** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Marloes

Jurriaan, ex-vriend van Marloes

Ursula, moeder van Marloes

Onno, vader van Marloes

DECOR:

De uitvoerende verenigingen zijn vrij om zelf een decor te ontwerpen. Uit het stuk blijkt aan welke minimum eisen het moet voldoen: een woonkamer, in de laatste scène en slaapkamer.

EERSTE BEDRIJF

Eerste scène

ONNO: Dat heb ik lang niet meer meegemaakt, dat ik een weekend helemaal niets helemaal te doen heb. Ik ben nu echt helemaal klaar. Het laatste artikel gepubliceerd, gisteren mijn laatste promovendus afgeleverd.

URSULA: Zij deed het goed. En in haar dankwoord was ze vol lof over jouw begeleiding. Ik was ontroerd.

ONNO: Ik ook. Maar nu is het mooi geweest. Nooit zal ik die toga meer dragen.

URSULA: O, je zult heus nog weleens meelopen in een cortège. Of ze vragen je voor een commissie of een ander klusje. Iemand met jouw ervaring.

ONNO: Ze hebben mij al een keer gevraagd, maar ik heb nee gezegd. Ik doe het niet meer. Ik ga een nieuw leven beginnen. Vandaag is de eerste dag van mijn nieuwe leven. De vrijheid gaapt mij aan.

URSULA: Gaapt je aan?

ONNO: De grote leegte.

URSULA: Als je bang bent voor verveling... Ik weet nog genoeg dingen die dringend moeten worden gedaan. Wat dacht je bijvoorbeeld van dat boekenrekje dat er al maandenlang naar smacht te worden opgehangen? Denk eens aan al die boeken die nu zo zielig op de vloer liggen opgestapeld. Je hebt altijd gezegd dat je dat rekje na je emeritaat zou ophangen.

ONNO: Ik heb niet gezegd hoe lang na mijn emeritaat. Ik ben er nog niet aan toe, aan dat boekenrekje. Zoiets moet rijpen.

URSULA: Is het al niet genoeg gerijpt? Als je het nu doet, heb je vanavond het heerlijke gevoel iets nuttigs te hebben gedaan.

ONNO: Ik zal me ook heerlijk voelen zonder iets nuttigs te hebben gedaan. Sterker nog, ik voel me nu al heerlijk, en dat wil ik niet verstoren. Dat ophangen is nog niet het ergste, maar ik zou eerst helemaal naar de bouwmarkt moeten om pluggen en schroeven te kopen, want die heb ik niet meer in de goede maat.

URSULA: Anders ga ik wel even, als je opschrijft wat ik precies moet kopen.

ONNO: Nou nee, toch maar niet. Mag ik niet één weekend zonder verplichtingen? Eén weekend lekker lummelen? Komende week doe ik het, goed? Maandagmiddag ga ik meteen naar de bouwmarkt. Of anders dinsdag.

URSULA: Of volgende week... Maar *ik* ga niet lummelen vanmiddag. Ik ga in de tuin werken.

ONNO: De tuin? Die ligt er toch best mooi bij?

URSULA: Vind je?

ONNO (*kijkt door het raam naar buiten*) De krokussen bloeien en ik geloof dat ik daar zelfs een narcis haar kopje zie opsteken.

URSULA: Kijk nog eens goed. Nu het wat warmer wordt schiet overal onkruid op. Ik kan vanmiddag mooi nog een paar uurtjes aan de slag. Heerlijk, de frisse buitenlucht, de lente opsnuiven.

ONNO: Als je maar niet denkt dat ik je ga helpen.

URSULA: Dat heb ik je toch niet gevraagd? Ik wacht gewoon tot je vanzelf naar buiten komt. Want als je straks uit het raam kijkt en mij bezig ziet, dan denk je: goh, wat zielig dat zij helemaal alleen de tuin moet wieden. Laat ik haar maar een handje gaan helpen.

ONNO: Dank voor de waarschuwing. Ik zal niet uit het raam kijken.

URSULA: Je weet niet wat je mist. Het is zo fijn om te zien dat alles weer netjes wordt, dat de goede planten weer de ruimte krijgen doordat de slechte worden verwijderd. Het voldane gevoel als je zo'n ongewenste gast met wortel en al uit de grond rukt. Weg ermee!

ONNO: Goed en kwaad. Alsof onkruid wieden een morele bezigheid is.

URSULA: Nou ja. Je kunt er in ieder geval je agressie in kwijt.

ONNO: Agressie? Heb jij die dan? Ik ben vandaag een en al vreedzaamheid, dus ik hoef helemaal niet te wieden. Misschien krijg je me ooit een keer zover, als het wat minder koud is. Waarom zou het eigenlijk vandaag moeten? Onkruid vergaat niet.

URSULA: Wat bedoel je daar nu weer mee?

ONNO: Dat het er volgende week ook nog staat, als niemand het weghaalt. En ook daarna nog. Kortom, ik kan het hele jaar nog wieden.

URSULA: Ja ja. En voor je het weet is de hele tuin weer overwoekerd. Ik wil dat de tuin met Pasen weer op orde is. Dat is al over drie weken.

ONNO: Zo gauw al?

URSULA: Ja, dan moet hij er een beetje feestelijk uitzien. Als het zo lenteachtig blijft zullen de hyacinten bloeien en misschien al de eerste tulpen. Het zou er prachtig uitzien,

ONNO: Krijgen we dan bezoek met Pasen?

URSULA: Marloes komt toch?

ONNO: Ik weet van niets. Heb je dat al afgesproken?

URSULA: Nog niet, maar ik ga er gewoon van uit dat ze komt. Ze

komt elk jaar. Het is onderhand een traditie geworden.

ONNO: Maar ze heeft nu toch die nieuwe vriend, eh...

URSULA: Jurriaan. Word je nu al vergeetachtig, zo vlak na je pensioen?

ONNO: Ik heb hem nog maar één keer gezien, hoor. Alweer een halfjaar geleden.

URSULA: Vijf maanden. Nog niet eens.

ONNO: Sindsdien heb ik niet meer veel over hem gehoord. Jij dan wel?

URSULA: Marloes is nooit zo mededeelzaam over haar liefdes en daar wil ik haar ook niet aldoor naar vragen. De laatste paar keer dat we belden had ze het voornamelijk over haar nieuwe baan. Die kost haar zoveel energie, vanwege die grootscheepse reorganisatie die ze moet doorvoeren. En trouwens, zo'n nieuwe relatie moet bij haar de tijd hebben om te groeien. Zo was het toch ook met Mathieu? Die zagen we pas toen Marloes al bijna een jaar met hem ging.

ONNO: Is dat zo?

URSULA: Ja. Misschien is ze wel te snel met Jurriaan hier gekomen, ze kenden elkaar nog maar net. Maar het was liefde op het eerste gezicht, geloof ik.

ONNO: Ja, ze maakte een verliefde indruk. Ze zaten de hele tijd aan elkaar. Als tortelduifjes. Dat gedrag kan ik me uit het hele tijdperk-Mathieu niet herinneren.

URSULA: Nee, zo had ik haar niet meer meegemaakt sinds haar puberteit. Soms vraag ik me af of zij en Mathieu ooit echt verliefd zijn geweest... Ik hoop dat Jurriaan mee zal komen, met Pasen. Ik zal haar vanmiddag nog bellen.

ONNO: Misschien gaan ze wel naar zijn ouders toe.

URSULA: In dat geval kunnen we altijd nog voor de tweede paasdag afspreken. Ik zou het jammer vinden als zij dit jaar niet komt en ik de hele tijd tegen jouw verveelde kanis moet aankijken.

ONNO: En ik tegen jouw chagrijnige kop. En dat we dan zwijgend aan tafel tegenover elkaar zitten en allebei een onbeschilderd eitje pellen, zonder een woord tegen elkaar te zeggen.

URSULA: En dat jij dan zoals elk jaar opmerkt dat je eitje niet goed is gekookt, zodat het eiwit aan de schil blijft plakken. En er uit pure frustratie een extra grote kwak van je zelfgemaakte mayonaise op smijt.

ONNO: Denk je nu heus dat ik mayonaise ga maken als we geen bezoek krijgen? Alleen maar voor jou?

URSULA: Ook voor jouzelf. Hij is zo lekker, jouw mayonaise. Een godenspijs. Hoe was het ook weer? ‘Nectar, ambrozijn en Onno’s mayonaise’.

ONNO: Ja, hij is ronduit goddelijk, dat moet ik toegeven. Ik zou een tweede carrière kunnen beginnen, als mayonaisefabrikant. Eerst gewoon in onze eigen keuken, en voor je het weet heb ik een beursgenoteerd bedrijf. Ik ga meteen dat recept van mijn moeder weer opzoeken. Misschien willen ze ook wel komen logeren, als ze verder geen verplichtingen hebben. Het lijkt me leuk om die Jurriaan wat beter te leren kennen. Hij is een aardige knul, voorzover ik mij herinner.

URSULA: Ja, en zo behulpzaam. Hij hielp meteen met afruimen en zou ook nog de keukenvloer hebben aangeveegd als ik hem niet had weerhouden. En weet je nog, toen hij hoorde dat je zeilboot een lakbeurt nodig had, bood hij meteen aan om je te komen helpen.

ONNO: Is dat zo?

URSULA: Ja, weet je dat niet meer? Hij wilde mij ook helpen met de tuin, toen ik zei dat ik er zoveel werk aan had. Is dat niet lief?

ONNO: Toch heel anders dan Mathieu, die was niet zo gediensig. Hij was meer een prater dan een doener. Op en top een intellectueel. We hebben samen heel wat afgeouwehoerd, in al die jaren. Hij was zo belezen, in de gekste onderwerpen. En hij had gevoel voor humor, je kon erg met hem lachen. Hij was zo ironisch.

URSULA: Ironie, ja, dat was zo ongeveer zijn levenshouding. Alles relativieren, zelfs de liefde. Bij hem ontbrak de hartstocht, ik geloof dat Marloes dat toch ging missen. Jurriaan is helemaal weg van haar, en daar kan ze echt van genieten, dat was aan alles te merken toen ze hier waren. Ze hoeft niet bang te zijn dat hij vreemd zal gaan, zoals Mathieu heeft gedaan. Het moet toch een bijzondere ervaring zijn te weten dat je voor iemand de ware bent.

ONNO: Hoe bedoel je, het moet toch? Wil je soms beweren dat jij die bijzondere ervaring zelf nooit hebt gehad?

URSULA: O, zeker niet... Ik voelde het heel duidelijk toen ik met Reinier ging, en later met Dirk-Jan, en met Bas natuurlijk.

ONNO: Bas? Die naam heb ik nooit eerder gehoord.

URSULA: Bas spande de kroon, die ging voor mij door roeien en ruiten.

ONNO: Door roeien en ruiten.

URSULA: Hij had er werkelijk alles voor over om me te behouden. Vanwege mij vocht hij tot bloedens toe met andere jongens. Als ik hem om middernacht vroeg een kroket bij de automatiek te halen,

dan deed hij dat gewoon.

ONNO: Belachelijk. Dat zou ik nooit voor je doen. Dus het was wel even slikken toen je mij leerde kennen.

URSULA: Het was een regelrechte afknapper... Ach, schat, je weet best dat jij voor mij altijd de enige en de ware bent geweest. Net als ik voor jou.

ONNO: Daar zou ik maar niet zo zeker van zijn. Je vergeet Nicolien, en Joke, Willemijn natuurlijk, en... *(Ursula is opgestaan en gaat naast hem zitten op de bank. Ze zoenen en omhelzen elkaar, en beginnen een beetje te vrijen)*

URSULA: Is het niet bijzonder dat wij na al die jaren nog zo verliefd op elkaar kunnen worden?

ONNO: Terwijl jij onderhand toch al een oude taart bent geworden. Met die rimpels, en die onderkin, en dat grijzende haar. Afzichtelijk gewoon.

URSULA: Moet jij zeggen, met dat ouwemannenbuikje van je. Buikje is nog veel te zacht uitgedrukt. Maar we nemen het allemaal voor lief.

ONNO: Bij gebrek aan beter.

URSULA: Inderdaad, er bestaat geen betere dan jij. Weet je wat ik wil? Ik wil nu meteen naar de slaapkamer om net als onze eerste keer...

ONNO: De eerste keer? Nee, dan liever net als onze tweede keer. Toen gingen we voluit. Die eerste keer was toch nog een beetje onwennig en afwachtend.

URSULA: Goed, jij je zin, we doen vandaag de tweede keer. En meteen daarna ga ik Marloes bellen.

ONNO: Daarna? We zijn vast tot middernacht boven bezig. Is het wel verstandig om haar zo laat nog te bellen? *(ze staan op van de zitbank en lopen gearmd naar de deur)* Of zullen we vandaag onze derde keer doen? Die was misschien nog net iets... *(er wordt gebeld aan de voordeur)* Dit komt wel bijzonder ongelegen.

URSULA: Heb jij iets besteld de laatste tijd? Een nieuwe collectie pornofilms? Een leuk cadeau voor mij?

ONNO: Dat zou je wel willen. We kunnen ook gewoon niet opendoen. Waarschijnlijk is het een collectant. Of een Jehova's getuige. Of een schimmig bedrijfje dat voor veel geld onze oprijlaan wil reinigen met een luidruchtige hogedrukspuit.

URSULA: Terwijl een beetje mos tussen de tegels juist zo charmant staat... Het kunnen ook vrienden zijn die even aan komen wippen. Een verrassingsbezoek, dat kan heel leuk zijn. Weet je nog, toen wij zelf een keer bij Douwe en Gerdie langs gingen omdat we in de

buurt waren, en zelfs nog zijn blijven slapen?

ONNO: En weet jij nog dat Willem en huppelepup hier onaangekondigd langskwamen? En dat we toen de godganse dag met hen zaten opgescheept? *(er wordt nog een keer gebeld)* Dit geeft wel blijk van vasthoudendheid.

URSULA: Misschien is het Marloes wel. Of Marloes met Jurriaan. Misschien moesten ze hier ergens in de buurt zijn en willen ze kijken of wij thuis zijn. Dat zou toch heel gezellig zijn, als zij het waren.

ONNO: Dus we doen open. Jij doet open. Daar ben jij beter in, in deuren openen. *(Ursula verlaat de kamer)*

Tweede scène

(er klinkt gepraat bij de voordeur, een mannenstem en de verraste stem van Ursula. Jurriaan komt de kamer binnen, gevolgd door Ursula)

ONNO: *(staat op)* Jurriaan! Als je van de duivel spreekt...

JURRIAAN: De duivel?

ONNO: Als je van de duivel spreekt, dan trap je op zijn staart. Ik bedoel dat we het net over jou en Marloes hadden, en meteen sta je voor de deur!

JURRIAAN: De duivel.

URSULA: Het is maar een spreekwoord, hoor. We zijn blij je te zien.

ONNO: Natuurlijk zijn we blij. Maar is Marloes niet mee?

JURRIAAN: Nee, die heeft vandaag andere dingen te doen. *(korte pauze)* Ik kom toch niet ongelegen, hoop ik? Misschien vindt u het wel vervelend dat ik zomaar kom binnenvallen.

URSULA: Welnee, je bent van harte welkom. En we hadden de vorige keer afgesproken dat je ons zou tutoyeren, weet je nog? Voor jou zijn we gewoon Ursula en Onno.

JURRIAAN: Goed, Ursula. En Onno. Ik zal eraan denken.

URSULA: Het is juist leuk, zo'n onverwacht bezoekje. Zal ik thee zetten? Of wil je iets anders? Een sapje? Of cola? Als ik het wel heb staat er nog ergens een fles cola, waar jullie de vorige keer niet aan toe zijn gekomen.

JURRIAAN: Cola, dat is goed. Als het niet te veel moeite is, hoor. Jullie zijn helemaal niet voorbereid op mijn komst.

ONNO: Wat maakt dat uit? Jij bent er nu en wij zijn er ook. Ik wil wel een sapje, Urs. Of zal ik het halen?

URSULA: Nee, ik doe het wel. Ik moet even zoeken waar ik die cola ook weer heb gelaten. *(zij gaat de kamer uit naar de keuken)*

JURRIAAN: *(kijkt door het venster van de tuindeur naar buiten)* Wat een hoop krokussen.

ONNO: Ja, hè? Dat is de noeste arbeid van Ursula. Zij heeft in het najaar heel wat nieuwe bollen in de grond gestopt. Daar kunnen we nu van genieten.

JURRIAAN: De tuin ligt er mooi bij.

ONNO: Dat moet je straks maar tegen haar zeggen. Zij vindt dat er nu al weer te veel onkruid in staat en dat we weer nodig moeten gaan wieden.

JURRIAAN: Ik wil best een keer komen helpen, met onkruid wieden.

ONNO: O, dat zal ze heel fijn vinden. Zelf vind ik het rotwerk. De tuin

is haar domein. Wil je niet gaan zitten?

JURRIAAN: Zitten?

ONNO: Ja, kies maar een stoel uit... Je wilt toch niet de hele tijd blijven staan? (*Jurriaan kijkt aarzelend de zithoek rond en loopt tenslotte naar een van de fauteuils*)

JURRIAAN: Is dit niet de stoel van Ursula?

ONNO: Dat maakt niet uit, joh, wij hebben hier geen vaste zitplaatsen. Doe alsof je thuis bent.

JURRIAAN: Thuis?

ONNO: Maak het jezelf gemakkelijk, bedoel ik. (*Jurriaan gaat aarzelend zitten en probeert een comfortabele houding te vinden. Daarna kijkt hij onrustig om zich heen. Onno glimlachend*) Zo te zien is het nog even wennen voor je, dat je hier in je eentje bent.

JURRIAAN: (*gaat zitten*) Het is anders. Anders dan die eerste keer. Je vindt het toch niet vervelend dat ik ben gekomen?

ONNO: Welnee! Je bent van harte welkom, dat hebben we toch al gezegd? De vriend van Marloes. Hoe staan de zaken?

JURRIAAN: De zaken?

ONNO: Hoe gaat het op je werk, om te beginnen?

JURRIAAN: O, dat gaat wel...

ONNO: Eerlijk gezegd is mij ontschoten wat je ook weer precies deed.

JURRIAAN: Dat geeft niet, Onno, het is niet belangrijk. Ik werk bij een groothandel, orders afhandelen, dat soort dingen... En jouw werk? Hoe staat het daarmee?

ONNO: Ik ben al een halfjaar met emeritaat.

JURRIAAN: Emeritaat?

ONNO: Zo heet het pensioen bij hoogleraren.

JURRIAAN: Dus je werkt niet meer... Het was me even ontschoten, ik heb ook zoveel aan mijn hoofd. Neem me niet kwalijk, Onno.

ONNO: Waarom zou ik? Nu staan we quitte. Trouwens, pas de afgelopen week heb ik mijn laatste bezigheden afgerond. Eerlijk gezegd ben ik blij dat ik daar weg ben, want ze zijn op de faculteit voor de zoveelste keer aan het reorganiseren, en dat levert altijd een hoop gedoe op. En een hoop stress. Je jaagt onvermijdelijk mensen tegen je in het harnas.

JURRIAAN: Ja, reorganiseren. Ik weet er alles van.

ONNO: Heb jij er ook last van, bij jouw bedrijf?

JURRIAAN: Nee, dat niet, maar Marloes...

ONNO: Ja, die zit er nu weer midden in, bij haar nieuwe werkgever.

JURRIAAN: Zeg dat wel. Ze is er dag en nacht mee bezig. Zo veel stress als het haar bezorgt...

ONNO: Volgens mij kan ze haar hoofd juist heel koel houden in dat soort situaties. Dat is toch eigenlijk haar werk, reorganiseren.

JURRIAAN: Ja, maar toch... Ze heeft het zwaar. Eerlijk gezegd ben ik bang dat het haar te veel wordt, want... *(Ursula komt binnen met een dienblad met gevulde glazen en koekjes)*

URSULA: Ik heb de cola gevonden. Hij stond in de kelder, dat vermoedde ik al. *(Ursula presenteert hem het schaaltje met stroopwafels. Hij neemt er een)*

JURRIAAN: Dank je wel, Ursula. Jullie zijn zo aardig voor me. Zo hartelijk. Ik kom zomaar binnenvallen en dan krijg ik cola geserveerd. En ook nog een stroopwafel.

URSULA: Dat is toch gewoon? En jij bent voor ons niet zomaar iemand.

JURRIAAN: Hoe bedoelt u?

URSULA: U? We zouden toch jij zeggen?

JURRIAAN: Sorry, ik was...

URSULA: Je hoeft je toch niet te verontschuldigen? Je moet er gewoon even aan wennen, na al die maanden. Maar wat ik bedoelde is dat je een deel van de familie bent geworden, min of meer.

JURRIAAN: Meen je dat?

URSULA: Natuurlijk, als vaste vriend van Marloes...

ONNO: Onze schoonzoon in spe.

JURRIAAN: Schoonzoon?

ONNO: Nou ja, misschien zul je ooit onze schoonzoon worden, als jullie zo doorgaan. Momenteel ben jij de enige kandidaat. Neem ik aan.

URSULA: Maar het is natuurlijk veel te vroeg om het nu al over zulke dingen te hebben. Geniet maar gewoon van het heden. We willen absoluut niet de indruk wekken dat wij nu al zitten te wachten op de aankondiging van jullie bruiloft. En misschien hebben jullie daar wel helemaal geen behoefte aan, aan trouwen.

JURRIAAN: *(na een pauze)* Het is vreemd dat jullie daarover beginnen, over trouwen.

URSULA: Hoe bedoel je? Je gaat toch niet beweren dat jullie nu al trouwplannen hebben?

ONNO: Als dat zo is, lijkt het me beter het ons pas te vertellen als Marloes erbij is. Zij is onze dochter.

JURRIAAN: Ja, we moeten op haar wachten... Hoe lang zijn jullie eigenlijk getrouwd?

URSULA: Komend najaar vieren we onze paarlen bruiloft.

ONNO: Onze wat?

URSULA: Ik heb het laatst opgezocht, voor de grap, ik had er ook nooit van gehoord. Maar zo schijnt het te worden genoemd als je dertig jaar getrouwd bent. Ik weet niet eens of we er iets aan gaan doen.

ONNO: Misschien met ons vieren, een etentje of zo.

URSULA: Dat is een leuk idee, we kunnen het er met Pasen over hebben.

JURRIAAN: Dus jullie zijn al bijna dertig jaar getrouwd. Dat is toch ongelooflijk! Mijn ouders hebben het niet langer dan twee jaar met elkaar uitgehouden. Jullie hebben echt een modelhuwelijk, als je het mij vraagt.

ONNO: Modelhuwelijk? Laat me niet lachen.

JURRIAAN: Ik meen het. Jullie zijn zo'n groot voorbeeld voor mij.

URSULA: Ik ben bang dat je ons huwelijk te veel ophemelt, Jurriaan.

ONNO: Je kent ons nog maar amper.

URSULA: Het gaat bij ons heus niet altijd van een leien dakje. Maar geleidelijk wen je aan elkaar en ontdek je de beste manier om het met elkaar uit te houden.

ONNO: Wat neerkomt op de kunst om meer plezier dan narigheid van elkaar te hebben.

JURRIAAN: Nee, nee, jullie zijn veel te bescheiden! Als ik Marloes over jullie hoor praten besef ik hoe bijzonder jullie huwelijk is.

URSULA: Dan vertelt ze je waarschijnlijk alleen maar over de leuke dingen.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto